

Следъ невѣроятни усилия Митѳо не бѣ вече въ състояние да работи: окървавенитѣ му рѣще поради откъснатитѣ нокти ꙗсе отказаха да работятѣ. Той видѣ, че надежда да види майка си още еднажъ е праздна надежда.

— Мамо! Прости ме! — отчаяно^к изплака той още единъ пжтъ, и . . . се пробуди.

Митѳо видѣ, че лежи на кревата въ стаята си. На масата догоряше смрадливата ламба. Мъжделивата ѳ свѣтлина падаше върху затворения учебникъ по аритметика.

Въ мигъ Митѳо си спомни всичко.

Слава Богу! Това е сънъ. Мама е жива!

Но жива ли е тя? Че тя е наистина болна. Два мѣсеци вече какъ не става отъ легло. Може би тя е злѣ болна, може би тя е . . .

Боже, боже! Нима това е вѣрно?

Треперейки като листъ, Митѳо отвори вратата на съседната стая. Тя бѣ ясно освѣтена отъ месечината. Снопове свѣтлина падаха презъ прозореца на пода, на постелката, върху покривката на масата. А самия креватъ оставаше въ сѣнка.

Предпазливо той влѣзе въ стаята и зе да слуша, дали диша болната.

Но сърцето му удряше тѣй силно, часовникътъ тиктакаше тѣй високо, че освенъ тия удари той нищо друго не чуваше.

Митѳо приближи кревата, спре дѣха си и се наведе надъ самото възглаве. Спящата замърда и отвори очи.

— Боже, Господи! . . . Какво диришъ Митѳо? — уплашено продума тя и се изправи на лакета си. Жива, жива! като свѣткавица мина тая мисль